

Professor Vandepitte is niet meer

Wij moeten helaas het heengaan betreuren van de legendarische professor in de geneeskunde, Jozef Vandepitte. Hij had de respectabele leeftijd van 96 jaar bereikt en was nog een van de laatste overlevenden onder de pioniers die het universitaire onderwijs in het koloniale Belgisch Congo, met name aan de universiteit Lovanium, gestalte hadden gegeven.

DOOR GUIDO BOSTEELS

Jozef Vandepitte had dus in 1922 het levenslicht gezien in het polderdorp Uitkerke. Amper zes jaar oud, moest hij het verlies van zijn vader betreuren, die als oud-strijder 1914-18 voortijdig bezweken was aan de gevolgen van een gasaanval aan het IJzerfront. Zijn belangstelling voor microbiologie/bacteriologie richtten al gauw zijn stappen in de richting van de tropische geneeskunde. Na het behalen van een aanvullend diploma aan het Instituut voor Tropische Geneeskunde te Antwerpen volgde dus spoedig – reeds in 1946 – de eerste afreis naar de toenmalige Kolonie.

Zoals steeds, begon zulke carrière met een maand stage, die de jonge arts doorliep aan het Instituut voor Tropische Geneeskunde Prinses Astrid te Leopoldstad. Niet zonder verbazing maakte hij daar kennis met wetenschappelijke apparatuur en technieken die – direct betrokken uit de USA – nog volslagen onbekend waren aan de Leuvense Universiteit ! Na deze stage kwam dr. Vandepitte op zijn eerste definitieve standplaats terecht : het laboratorium van Stanley stad. Daar kreeg hij onder meer te maken met de bestrijding van pest, een kwaal die op geregelde tijdstippen in het district Ituri kwam opduiken.

Na een tweede diensttermijn, opnieuw in Leopoldstad, waar hij zich vooral op de bestrijding van sikkelcelanemie toelagde, bracht de derde termijn hem naar de recent opgerichte stad Luluaburg, waar hij directeur zou worden van het nieuw provinciaal laboratorium.

Na een aanvullende studiecycclus in de USA, bracht zijn vierde diensttermijn dr. Vandepitte voor de tweede maal naar Stanley stad. Zijn aandacht ging er o.m. uit naar een revolutionaire vaccinatiecampagne tegen polio, bij middel van een oraal toegediend vaccin dat was gelanceerd door de Amerikaanse professor Koprowsky. Deze onderneming bracht heel wat commotie teweeg toen een Britse jour-

nalist Edward Hooper, niet gehinderd door veel wetenschappelijke bagage, via een lijvig boek "The River" met de thesis voor de dag kwam dat deze vaccinatie aan de oorsprong gelegen zou hebben van de verspreiding van AIDS. Na veel discussie en een diepgaand wetenschappelijk congres in Londen verloor deze beschuldiging alle geloofwaardigheid, maar ze had wel veel stress en energie gekost ! Een belangrijk keerpunt in de loopbaan van dr. Vandepitte was de start, in 1954, van de universiteit Lovanium in Kimuenza (Leopoldstad). Inderdaad werd hij er een van de eerste hoogleraren, uiteraard in bacteriologie. Men begrijpt zijn intense voldoening toen na enige jaren de twee eerste Congolezen tot doctor in de geneeskunde konden worden gepromoveerd. Maar de tijd staat niet stil en toen de beroemde professor Piet De Somer geroepen werd om rector van de Leuvense Alma Mater te worden, werd diens leerstoel aan professor Vandepitte toewezen. Niettemin bleef professor Vandepitte nauw betrokken bij de academische activiteiten in het inmiddels onafhankelijk geworden Congo. Hij trad er nog jarenlang als visiting professor op het voorplan. Een bijzonder emotioneel moment, meteen een prachtige bekroning van zijn lange inzet, was de benoeming van een van zijn Afrikaanse studenten tot hoogleraar aan deze universiteit. ■